

[Albrechtsen]

des side om, at man nu ville respektere veto-retten, og det indtryk må man da have fået et eller andet sted fra. Statsministeren besvarede ikke hr. Gades spørgsmål i den sammenhæng. Men nu, hvor man åbenbart er blevet helt åbenlyst ført bag lyset under forhandlingerne, hvordan kan statsministeren så nu pludselig vide, at der ikke er nogen stiltiende aftale?

Gade (SF):

Jeg fik ikke svar fra statsministeren på mit spørgsmål. Det hollandske formandskab har udadtil sagt to ting, som var angreb på veto-retten, det ene var spørgsmålet om den stiltiende overenskomst på det indre marked, det andet var spørgsmålet om ændringer af Rådets forretningsorden, og det var i den forbindelse, jeg spurgte, hvordan dette ændringsforslag kan dukke op, når vi har fået at vide, at det var helt forsvundet. Hvorfor er vi ikke blevet informeret om, at den diskussion stadig er levende? Vi er blevet informeret om det modsatte, nemlig at den diskussion var taget af bordet, men straks EF-pakken er i hus, ser vi, at de andre kommer med det forslag. Der er jo en modstrid imellem det, vi er blevet forsikret om, nemlig at det var væk, og så det, at det nu bliver bragt frem igen. Dét er det ikke nok at henvise til Holland, for det indtryk, vi har fået, er, at man havde forhandlet den diskussion væk mellem de andre lande.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Med fare for at gentage mig selv – men jeg skal forsøge at variere teksten – kan jeg sige, at det forholder sig således:

Hvis der skulle træffes en aftale om indskrænkning af vetorettens anvendelsesområde, ligger det i sagens natur, at det skal have tiltrædelse af samtlige medlemslande. Sådan har det altid været, og sådan vil det fortsat være. Det forholder sig på dette punkt – og det er jo det ejendommelige – på en sådan måde, at regeringen har samme opfattelse som hr. Albrechtsen, hvad jeg i og for sig tror vi alle har, nemlig at der ikke bliver tale om, at Danmark indgår en overenskomst om at give afkald på veto-retten. Det ville være hyggeligt, hvis vi alle sammen kunne se klart i øjnene, at vi her er enige, for det er vi jo i virkeligheden.

Gade (SF):

Jeg skal indskrænke mig til at konstatere, at statsministeren overhovedet ikke har sva-ret på mit spørgsmål, men jeg glæder mig til at møde udenrigsministeren i samråd.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg må gøre opmærksom på, at der skal stilles spørgsmål.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 514

3) Til statsministeren af:

Albrechtsen (VS):

»Mener regeringen, at der er noget som helst grundlag for overhovedet at overveje et dansk ja til EF-pakken, når der er lande, der drager veto-retten i tvivl?«

Skriftlig begrundelse

EF-pakkens regler for det indre marked med overgang til flertalsafstemninger m.v. indeholder i sig selv en forringelse af Danmarks muligheder for at føre selvstændig arbejdsmiljø- og miljøpolitik.

Hvis dertil kommer, at den sidste nød-brems, nemlig selve veto-retten – endog på vitale områder – fjernes, når det drejer sig om det indre marked, må ethvert grundlag for bare at overveje et dansk ja være væk.

Og hvis bare ét land nægter at acceptere veto-retten på de nye områder med flertalsafstemninger – og vi ved jo endnu ikke, hvor mange der har indgået den stiltiende aftale, som Holland hævder eksisterer – er der dermed skabt en sådan usikkerhed på dette helt afgørende punkt, at det naturligvis vil være helt uforsvarligt at gå videre med nogen som helst overvejelser om traktatændringer.

Albrechtsen (VS):

Nu viser det sig altså – og det har statsministeren ikke på nogen måde med sine besvarelser tilbagevist – at Danmark ikke kan stole på at have samtlige andre landes accept af veto-retten; statsministeren anerkendte da også min påstand for om, at Holland stadig væk anfægter veto-retten. Det var blevet stillet i udsigt, at det nu skulle holde op, og så må mit spørgsmål til statsministeren nødven-